

Telefónica acomiada per estar malalt!!!

PUBLICACIÓ|ESPECIAL|VAGA|DE|FAM|OCTUBRE|2012

Davant de situacions extremes, adoptem mesures contundents
VAGA DE FAM:
la lluita és l'únic camí

El dejuni pretén posar de manifest la injustícia dels acomiadaments que practica la multinacional espanyola | **Albert Garcia**

Una vaga per trencar el silenci

Cinc treballadors de Telefónica inicien un dejuni indefinit a Barcelona en senyal de protesta per la situació de la qual és víctima un dels seus companys, en Marcos, a qui l'empresa va acomiadar després d'agafar la baixa per malaltia. Ara, Telefónica es nega a readmetre'l tot i les sentències que consideren nul·la i improcedent la mesura. Com a mostra de solidaritat amb en Marcos i amb altres afectades per situacions similars, els vaguistes aixequen la veu contra les polítiques de precarietat que aplica la multinacional des de fa anys.

Àlex Romaguera

Tot i l'actual context de crisi, Telefónica ha presentat un benefici rècord de 2.800 milions d'euros, corresponent als primers nou mesos de 2012.

Uns guanys que, tot i ser inferiors als de 2011, la converteixen en l'empresa amb més superàvit de la història a l'Estat espanyol. Això ha fet que els consellers i els càrrecs directius s'hagin augmentat els sous de forma ininterrompuda els últims anys. Només se'ls han baixat un 20% aquest darrer semestre, però continuen sent desorbitats en relació als salaris dels empleats i empleades. Només el president cobra 150 vegades més que un treballador mitjà, sense oblidar la decisió de tres directius de repartir-se disset milions d'euros el 2011 i els incentius milionaris que perceben els grans accionistes. Al marge, és clar, de la renovació del duc de Palma i, fins fa poc, membre del consell d'administració de l'ens al Brasil, Iñaki Urdangarin, per una quantitat de 1,5 milions d'euros anuals i una indemnització de 4,5 milions d'euros en cas d'acomiadament.

Mentre això passa, des de 2011, la companyia aplica un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) per suprimir 6.500 llocs de treball en tres anys, l'equivalent a un 20% de la plantilla a tot l'Estat. Aquest reajustament, que preveu la prejubilació a partir dels 53 anys, afecta sobretot la secció de telefonia fixa i

Internet, per la qual treballen la majoria de les 32.000 persones que integren la plantilla de la multinacional a l'Estat. Una política destinada a maximitzar els beneficis amb el mínim cost possible, fet que provoca un greu deteriorament de les condicions laborals.

Abans de posar en marxa l'ERO, la direcció havia començat a practicar acomiadaments per baixa mèdica, acol·lint-se a l'article 52.d de l'Estatut dels Treballadors que van aprovar, el juliol de 2010, l'anterior govern del PSOE, la patronal i els dos sindicats majoritaris (UGT i CCOO) i que, entre altres coses, facultava les empreses per rescindir el contracte a un empleat si aquest s'absenta per malaltia. És el cas d'en Marcos, que va ser acomiadat per Telefónica el 4 de febrer de 2011 en virtut d'aquest supòsit. Tot i que, posteriorment, el jutjat contenciós número 4 de Barcelona i el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) han considerat, respectivament, nul·la i improcedent la mesura, l'empresa ha optat per ignorar l'autojudicial i acomiadar-lo de nou.

Involució laboral

Davant d'aquesta situació, en Marcos i quatre treballadors més pertanyents als sindicats Cobas i En Construcció han decidit iniciar una vaga de fam. "No tenim altre remei, després d'haver exhaurit totes les vies i que ens hagin ignorat". Pels vaguistes, les mobilitzacions a Telefónica i altres empreses de telefonia

no tenen possibilitat de prosperar. “Ni tan sols una vaga secundada per un 80% dels empleats faria moure la direcció, ja que les seves subcontractes garanteixen el funcionament del servei”. Tot i ser conscients de la duresa del dejuni –que serà supervisat per un equip de metges–, creuen que ha arribat l’hora de palesar “la injustícia que es produeix en moltes companyies del sector arran de les últimes reformes laborals”.

A Telefónica, la situació s’ha agreujat després que, el 2011, la direcció pactés amb les centrals UGT i CCOO i el sindicat corporatiu STC-UTS el polèmic ERO. Un expedient que va arribar quan ja s’estava aplicant l’article 52.d i amb el qual es “pretén coaccionar la plantilla amb l’objectiu d’incloure-la a la baixa voluntària”, diuen els treballadors. Per a aquest col·lectiu, tot plegat ha dut a un enduriment de les condicions laborals a Telefónica, que s’ha caracteritzat per canvis sobtats de destí i normes que posen en risc la seguretat dels operaris. Amb aquestes polítiques –expliquen els empleats–, la multinacional intenta desfer-se de la plantilla fixa per subcontractar totes les feines a empreses deslocalitzades a països del Magreb i de l’Amèrica del Sud, on els salaris, el ritme i les condicions de treball són pessimes.

L’últim altaveu

“La indefensió en què ens trobem és alarmant, ja que, mentre la direcció renova l’Urdangarin i altres persones imputades per delictes de corrupció i parla de preservar la presumpció d’innocència i la llibertat d’expressió, deixa un treballador sense feina pel fet d’estar de baixa”. D’aquesta manera, Telefónica ha creat una plantilla cada cop més envellida, amb una mitjana d’edat de 45 anys, ja que no hi entra gent jove des de l’any 1992. Al mateix temps, a través de l’ERO i de l’article 52.d, pressiona les treballadores perquè acabin marxant pel seu propi peu.

Els vaguistes criden a solidaritzar-se amb en Marcos i amb els altres companyes afectades per les polítiques antisocials de l’empresa

En aquest sentit, la vaga de fam té com a objectiu aconseguir que, en els casos d’acomiadament improcedent, sigui la persona treballadora i no l’empresària qui decideixi si percep la indemnització o s’acull a la readmissió. “És possible aconseguir-ho; hi ha convenis que ho estipulen i en algunes empreses ja s’aplica”, afirmen.

Els vaguistes criden al conjunt de la plantilla a solidaritzar-se amb en Marcos i amb els altres companys acomiadats. “Entenem que els treballadors de les subcontractes estan en una situació més vulnerable que la resta i això els impedeix comprometre’s en determinades lluites, però només podem aconseguir que siguin readmesos a partir de la implicació col·lectiva”. Per ells, la vaga és la darrera oportunitat per despertar les consciències. “No sabem com en sortirem, però sí com hi entrem: amb la dignitat de defensar la classe treballadora i les generacions futures”.

MARCOS ANDRÉS ARMENTEROS

TREBALLADOR ACOMIADAT PER BAIXA MÈDICA

“Contra l’aïllament, recuperem la força col·lectiva”

En Marcos continua reclamant la seva readmissió un any i mig després de ser acomiadat | **Albert Garcia**

Han passat vint mesos d’aquell divendres 4 de febrer de 2011, quan en Marcos i la Mari Cruz, de Madrid, van rebre una nota de Telefónica on se’ls comunicava la rescissió del contracte. El motiu: “faltas d’assistència a la feina, justificades i intermitents, que han superat el 25% en quatre mesos discontinus, dins un període de 12 mesos, essent l’índex total d’absentisme de la plantilla de Telefónica d’Espanya i, en concret, del seu centre de treball superior, el 2,5% en el mateix període”. Unes circumstàncies que, per l’empresa, justificaven l’aplicació de l’article 52.d de l’Estatut dels Treballadors. Si bé, en el cas d’en Marcos, Telefónica reconeixia que la Incapacitat Temporal estava “justificada” pel metge de la Seguretat Social, esgrimia que la seva prestació de serveis no resultava “rendible” i que, per això, finalitzava el seu contracte de treball.

Des d’aleshores, ell ha lluitat per recuperar la feina i fer justícia. Hi va haver un primer judici, celebrat al jutjat del conencions número 4 de Barcelona l’octubre de 2011, que va dictaminar la nul·litat de l’acomiadament i va permetre que en Marcos tornés a la feina. Pos-

teriorment, en un segon judici celebrat en resposta al recurs presentat per la companyia, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) li va tornar a donar la raó i va considerar improcedent la rescissió del contracte.

“És inhumà utilitzar dues persones amb l’objectiu de coaccionar-ne milers”

No obstant això, avui, Telefónica s’escuda amb la legislació vigent per negar-se a readmetre en Marcos, fet que ha dut el treballador a endegar una protesta que ignora com acabarà. “Pretenem frenar aquesta injustícia contra els qui generem riquesa, cosa que no fan ni els inversors ni els directius”, explica.

En una carta adreçada als seus companys, en Marcos manifesta la seva repulsa a Telefónica per haver-lo deixat a la intempèrie després de 22 anys a l’empresa i per la manera com l’han “utilitzat”, a ell i a la Mari Cruz. Segons ell, “és inhumà i d’una gran baixesa moral utilitzar dues persones amb l’objectiu de coaccionar-ne milers”.

Per a aquest treballador, la multinacional menysprea els

drets laborals aprofitant-se de les reformes aprovades pels governs de l’Estat durant la darrera dècada. Unes mesures que deterioren les conquestes assolides en nombroses lluites i que, segons ell, responen a una concepció inhumana d’entendre les relacions socials. “Articles com el 52.d, que apliquen els directius milionaris d’empreses neoliberals, els haurien firmat tranquil·lament els dirigents de l’Alemanya nazi, perquè suposa conduir-te a l’exclusió i a la mort social”, diu en Marcos.

Després de preguntar-se quin tipus de societat pot tolerar que les condicions de treball es deteriorin tant i es tracti la gent com si fossin mercaderies, emplaça la classe treballadora a trencar l’atomització amb la qual l’empresa ha aconseguit dividir la plantilla. “Contra l’aïllament, recuperem la força col·lectiva”. D’aquesta manera, l’exempleat inicia una vaga de fam que, a més d’evidenciar la injustícia, vol servir per recuperar aquella memòria sense la qual la societat pot tolerar que ens han expulsat de Telefónica, però mentre vosaltres no ens expulseeu de la vostra memòria, mai no estarem del tot acomiadats”, assegura en Marcos.

Telefònica: viatge cap a la precarietat

ES BUSQUEN:

ALFREDO TIMERMANS

Exsecretari d'Estat de Comunicació entre el juliol de 2002 i l'abril de 2004, Timermans va ser nomenat delegat de Telefònica a l'Amèrica del Nord el 2005.

KIM FAURA

És l'actual director general de Telefònica a Catalunya i també, des del juliol de 2005, director de relacions corporatives de Telefònica a escala estatal.

CÉSAR ALIERTA

Des del 26 de juliol de 2000, Alierta ostenta el càrrec de president executiu de Telefònica i president del Consell Empresarial per a la Competitivitat.

EDUARDO ZAPLANA

L'exportaveu del PP i dues vegades president de la Generalitat Valenciana va ser fitxat, el 2008, per ser el representant de la companyia a l'Amèrica Llatina i a Brussel·les.

ELVIRA FERNÁNDEZ

Quan Telefònica va comprar Antena 3, la dona de Mariano Rajoy es va incorporar primer a la filial Admira i després a Telefònica Continguts.

JOSÉ IVÁN ROSA

El marit de la vicepresidenta espanyola, Soraya Sáenz de Santamaría, ha estat fitxat per Telefònica com a assessor jurídic per a la divisió internacional.

JUAN VILLALONGA

Villalonga, imputat pel cas *Sintel* a causa de la seva compra il·legal, va ser director executiu de Telefònica entre els anys 1996 i 2000 gràcies a José María Aznar.

MANUEL PIZARRO

L'exdiputat del Partit Popular a les Corts, va ser membre del consell d'administració d'Endesa (2002-2007) i, després, del de Telefònica (2007-2008).

NARCÍS SERRA

L'exalcalde de Barcelona i exministre de Defensa pel PSC-PSOE va formar part del consell d'administració de Telefònica Internacional fins al febrer d'enguany.

IÑAKI URDANGARIN

El duc de Palma va ser nomenat president de la Comissió d'Assumptes Públics de Telefònica a l'Amèrica Llatina i els EUA el 2009. Ara està en excedència.

El 1924, es crea la Companyia Telefònica Nacional d'Espanya (CTNE). És de capital privat i el pes fonamental el té la nord-americana ITT.

Ens trobem a la prehistòria de les comunicacions: només una part ínfima de la població té accés al telèfon, la utilitat del qual, per altra banda, és molt limitada atesa la inexistència d'infraestructures.

El 1946, es produeix la nacionalització total de la CTNE, de la qual en va sortir ITT. Aquesta nacionalització completa, però, va durar molt poc. Aviat es va deixar entrar capital privat.

1976-1991: l'eclosió social i sindical d'aquells anys permet avanços importants en matèria salarial i respecte les condicions de treball. Telefònica deixa de ser la nena pobra del sector per convertir-se en una empresa puntera en l'àmbit laboral.

Les mobilitzacions dels anys 80 serveixen perquè milers de treballadores eventuais passin a ser fixes. La companyia arriba al seu màxim d'empleades, un total de 75.000 persones amb una feina i uns salaris dignes.

El període empresarial apareix de la lluita global de la privatització de Telefònica a diverses àrees per oferir expansió a l'Amèrica

1946-1976 és el període de la implantació de la xarxa a tot el territori estatal. La creació d'infraestructures i l'avenç de les tecnologies fan més habitual l'ús del telèfon, tot i que la seva presència a les llars continua sent força escassa.

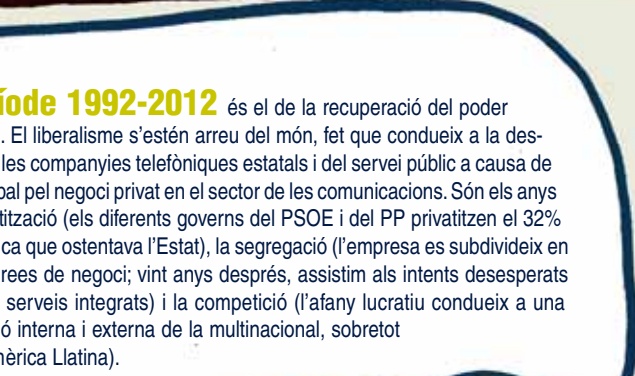
En l'àmbit laboral, els salaris són molt baixos i la protecció social està garantida perquè la CTNE, com altres empreses, es fa càrrec de la jubilació del seu personal i de la majoria de l'assistència sanitària, de manera que substitueix i/o complementa la Seguretat Social.

Durant la dictadura, els drets laborals eren inexistents.

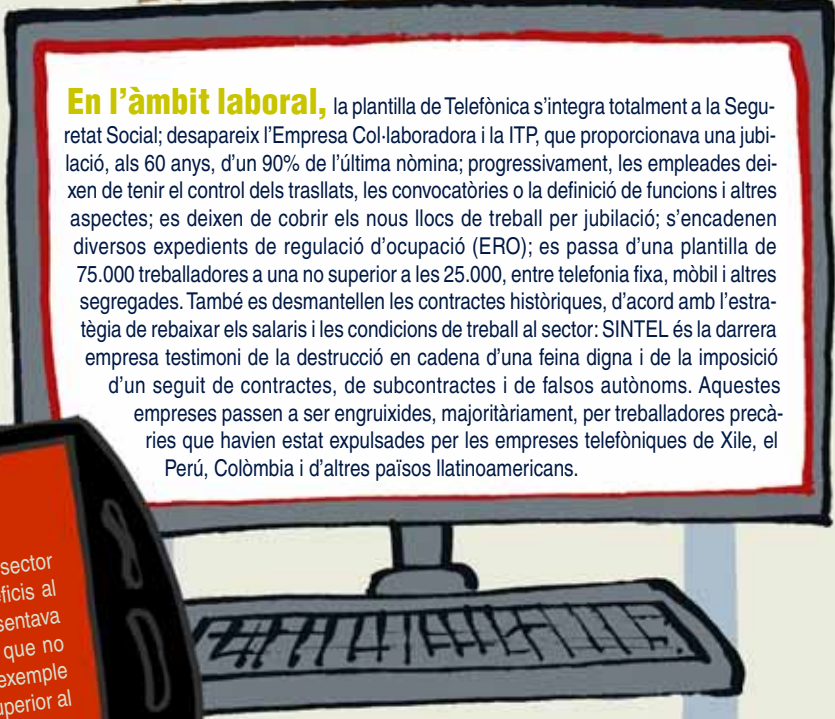

Els anys 1973 i 1976,

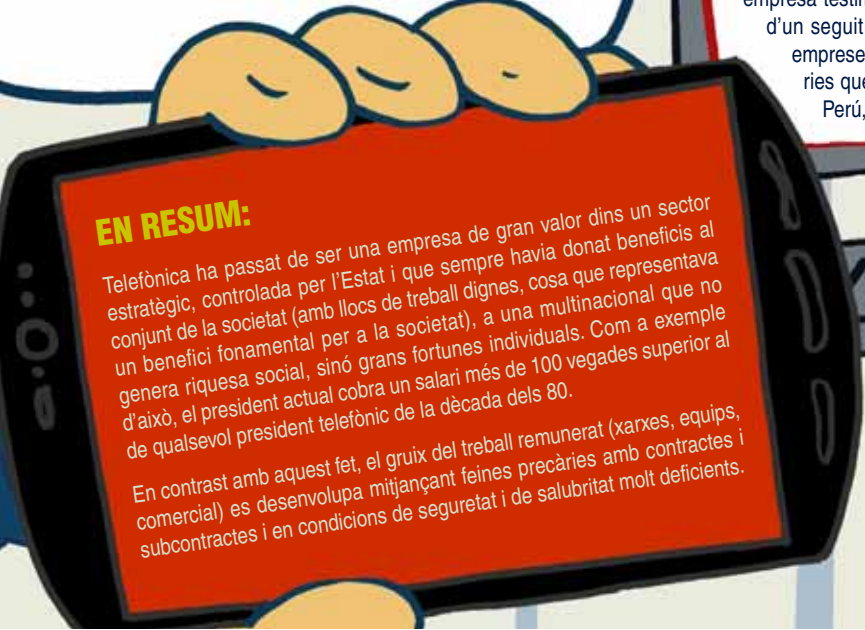
encara sota el franquisme, es produeixen vagues molt importants motivades per l'absoluta manca de llibertats civils i polítiques i la demanda d'un augment salarial d'un 50% de mitjana. Finalment, els salaris queden equiparats a la mitjana del país. Tot i això, sindicalistes destacats són acomiadats arran de les protestes i no poden tornar als seus llocs de treball fins ben entrats els anys 80, moment en què es decreta una amnistia laboral.

Període 1992-2012 és el de la recuperació del poder. El liberalisme s'estén arreu del món, fet que condueix a la desaparició de les companyies telefòniques estatals i del servei públic a causa de la pujada del negoci privat en el sector de les comunicacions. Són els anys de privatització (els diferents governs del PSOE i del PP privatitzen el 32% de la xarxa que ostentava l'Estat), la segregació (l'empresa es subdivideix en empreses petites de negocis), vint anys després, assistim als intents desesperats de reintegrar els serveis integrats i la competició (l'afany lucratiu condueix a una globalització interna i externa de la multinacional, sobretot a través de l'Amèrica Llatina).

En l'àmbit laboral, la plantilla de Telefònica s'integra totalment a la Seguretat Social; desapareix l'Empresa Col·laboradora i la ITP, que proporcionava una jubilació, als 60 anys, d'un 90% de l'última nòmina; progressivament, les treballadores deixen de tenir el control dels trasllats, les convocatòries o la definició de funcions i altres aspectes; es deixen de cobrir els nous llocs de treball per jubilació; s'encadenen diversos expedients de regulació d'ocupació (ERO); es passa d'una plantilla de 75.000 treballadores a una no superior a les 25.000, entre telefonia fixa, mòbil i altres serveis. També es desmantellen les contractes històriques, d'acord amb l'estratègia de rebaixar els salaris i les condicions de treball al sector: SINTEL és la darrera empresa testimoni de la destrucció en cadena d'una feina digna i de la imposició d'un seguit de contractes, de subcontractes i de falsos autònoms. Aquestes empreses passen a ser engruixides, majoritàriament, per treballadores precàries que havien estat expulsades per les empreses telefòniques de Xile, el Perú, Colòmbia i d'altres països llatinoamericans.

EN RESUM:

Telefònica ha passat de ser una empresa de gran valor dins un sector estratègic, controlada per l'Estat i que sempre havia donat beneficis al conjunt de la societat (amb llocs de treball dignes, cosa que representava un benefici fonamental per a la societat), a una multinacional que no genera riquesa social, sinó grans fortunes individuals. Com a exemple d'això, el president actual cobra un salari més de 100 vegades superior al de qualsevol president telefònic de la dècada dels 80.

En contrast amb aquest fet, el gruix del treball remunerat (xarxes, equips, comercial) es desenvolupa mitjançant feines precàries amb contractes i subcontractes i en condicions de seguretat i de salubritat molt deficientes.

Veus per la justícia i els drets sindicals

1. Els conflictes que tenen lloc a multinacionals com Telefónica il·lustren el model econòmic que s'imposa a la nostra societat?
2. Per què hauria de servir la vaga de fam que inicia un grup de treballadors de l'empresa?

Àngels Martínez

**ECONOMISTA,
PORTAVEU DE DEMPEUS**

1. Els fets demostren la barbàrie d'un capitalisme que ens recorda els seus inicis esclavistes. Els conflictes il·lustren la incompatibilitat entre la llei

del màxim benefici i la sociabilitat i les possibilitats d'ofrir un món millor per a les generacions futures. Topen de manera frontal amb la construcció de relacions sanes i igualitàries perquè, si entres en la seva lògica, t'impedeixen compaginar amb un mínim d'harmonia la pròpia vida, les relacions personals i el medi ambient. El model que imposen substitueix les relacions humanes entre iguals per la competència entre companys; aquesta llei del més fort atempta contra la solidaritat.

2. Una vaga de fam posa de manifest els límits de la pressió, la crueltat de la injustícia, l'esgotament de les paraules i la sordesa i la insensibilitat inhumanes dels interlocutors (en aquest cas, l'empresa multinacional), fet que empeny els treballadors a adoptar una mesura que té tant valor simbòlic com perill real per la persona que la du a terme. Hauria de significar l'abisme al qual ens condueix aquest model esgotat que mor matant; tot i que encara no veiem els perfils definits del model que –necessàriament– l'ha de substituir, el capitalisme no és etern, mentre que la necessitat d'il·luminar un món nou cada vegada és més urgent.

David Fernández **PERIODISTA I ACTIVISTA SOCIAL**

1. Absolutament i de manera descarnada i perversa. Que una multinacional amb 10.000 milions d'euros de beneficis anunciï 6.000 acomiadaments només es pot qualificar de frau i d'estafa. És la impunitat neoliberal i una nova evidència que privatitzen els guanys i socialitzen les pèrdues. Il·lustra a la perfecció el cicle econòmic viscut, la tupinada permanent que consumeixen cada dia. La història de Telefónica també és la història de com es regala una empresa pública a preu de saldo, de com l'assalten els gàngsters de sempre, de com el neocolonialisme espanyol espreu l'Amèrica Llatina i de com es paguen els favors polítics en temps de capitalisme senil. Mirem, sinó, Zaplana, conseller de Telefónica, que ja va aclarir que feia política per "folrar-se". Cobra més de dos milions d'euros anuals, mentre s'intenta aplicar tota la càrrega anti-social de la darrera reforma laboral sobre en Marcos.

2. En la millor tradició de la desobediència civil, la vaga de fam és el darrer recurs per denunciar la injustícia, activar la solidaritat i intentar impedir l'atac ferotge contra els drets socials i laborals de totes i tots. Darrere d'ells, però, hi ha a una interpel·lació col·lectiva, hi som tota la resta, el país: aquest poble que es debat entre la por a la crisi i l'esperança d'un futur diferent. I finalment, la vaga serveix –sobretot– per demostrar que l'única lluita que es perd és la que s'abandona, que és preferible encendre llumins que maleir la foscor i que tots nosaltres continuem sent part del problema o de la solució. O restem muts (i a la gàbia) o activem la solidaritat per començar a canviar les coses.

Adolfo Jiménez

**PORTAVEU DELS EXTREBALLADORS
DE SINTEL**

1. No només imposen models econòmics (desregulació, destrucció de drets, implantació de la inseguretat laboral, etc.), sinó també models políticossindicals que justifiquen els seus abusos i condicionen els grans mitjans de comunicació perquè generin un corrent d'opinió a favor d'aquests models de desenvolupament capitalistes.

2. Hauria de servir per fer reflexionar la part més conscienciada de la societat (treballadors afiliats, organitzacions sindicals i polítiques, ciutadans consumidors, etc.), sempre que visualitzi amb claredat el perquè i contra qui es fa. Una missió difícil si tenim en compte qui controla, avui, els mitjans de comunicació i censura les notícies, quan no ignora, oculta o distorsiona el veritable objectiu de la vaga.

Pep Riera

**COORDINADOR DE LA UNIÓ
DE PAGESOS AL MARESME**

Oriol Ferran

1. Els monopolis encoberts com Telefónica actuen amb un poder deliberat, que, d'altra banda, és com actuen totes les multinacionals. Resistir i plantar cara, juntament amb la pràctica de la solidaritat de classe, és l'única manera de fer-los front.

2. És un acte de pressió que hauria d'obrir els ulls a la classe treballadora perquè s'adoni que, amb la passivitat i les concessions constants, no hi ha sortida possible als problemes socials.

Sílvia Vilasaló

Miren Etxezarreta

CATEDRÀTICA D'ECONOMIA APLICADA A LA UB

1. Sens dubte. Tota la política econòmica actual, impulsada per les institucions internacionals (FMI, BCE, UE i altres) i els governs dels estats, va en la direcció de permetre que les empreses transnacionals (i també les nacionals) facin el que vulguin; entre altres coses, demostrar als treballadors que elles són les que manen sense condicions. És difícil considerar que això és un model econòmic, més aviat diria que es tracta d'intensificar l'explotació.

2. Una vaga així em sembla important. En primer lloc, per mostrar la solidaritat entre els treballadors, però també per deixar clar a l'opinió pública i a les empreses que no estem disposats a deixar-nos dominar sense reaccionar. Encara que, per ara, les empreses no canvien d'actitud, no els queda altre remei que tenir en compte els conflictes d'avui i els que puguin succeir en un futur. Si no reaccionem, posarem el cap dels treballadors en safata de plata. Almenys demostren a l'opinió pública que estem disposats a lluitar.

Albert Garcia

Esther Vivas

**ACTIVISTA I INVESTIGADORA
EN MOVIMENTS SOCIALS**

1. Sí, les grans multinacionals utilitzen la crisi com a excusa per acomiadar i precaritzar les condicions laborals, a la vegada que els seus ingressos –i els dels seus directius– no fan més que augmentar. Telefónica és un dels millors exponents d'aquestes pràctiques. L'any 2011 va anunciar uns beneficis rècord de 10 mil milions d'euros mentre deia que calia retallar la plantilla un 20% a causa de la crisi i de les "pèrdues".

2. Les experiències de gent que lluita i no claudica davant l'ofensiva del capital són imprescindibles. La vaga de fam dels treballadors de Telefónica apunta en aquesta direcció. No ens podem quedar de braços creuats davant d'una crisi que és una estafa. Cal dir *prou*, organitzar-nos als centres de treball, d'estudi o al barri, sortir al carrer i lluitar. Només així aconseguirem canviar les coses.

iSabadell

Jean Pierre Lacaze

**ACTIVISTA DE FRANCE
TELECOM I SOLIDAIRES SUD**

1. Les direccions de les multinacionals són la imatge de la financerització de la societat. L'afany d'obtenir beneficis cada vegada més importants fa que els seus màxims accionistes i propietaris oblidin tota humanitat. Així doncs, els *recursos humans* estan regits per una brutalitat extrema i tant se val si alguns dels empleats es desesperen. A França, ho veiem amb l'allau de suïcidis directament relacionats amb l'activitat professional que s'està produint. Per exemple, al Grup France Telecom, s'està investigant el president adjunt per avaluar el grau de responsabilitat que té en aquests drames.

2. Estem al costat dels qui lluiten i, particularment, dels militants que combaten la repressió sindical. La intransigència d'aquestes multinacionals porta, inevitablement, a situacions extremes com la convocatòria d'una vaga de fam.

Julio Anguita

EXCOORDINADOR GENERAL D'IZQUIERDA UNIDA

1. Els conflictes els provoca el sistema capitalista, una de les moltes expressions del qual són les multinacionals. Tant el mercat, la competitivitat com el creixement sostingut constitueixen els valors i les pautes de comportament que s'estan imposant en el món globalitzat. El que passa és que aquests valors són assumits per una part nombrosa de dominats. I és clar, no es pot lluitar contra el sistema sense contestar els seus principis i fonaments.

2. Una vaga de fam és un mecanisme més de lluita contra el sistema. L'experiència d'aquests anys i la història del moviment obrer en particular ens ensenyen que les accions aïllades no serveixen de gaire si no s'integren en un pla global de confrontació amb el sistema. Cal un pla global que contempli, a més de la lluita, les alternatives concretes i els valors antagònics al capitalisme. Lluitar sense posar en qüestió el pagament del deute i l'euro és emprendre batalles condemnades al fracàs.

Raffaele Trischitta

**PORTAVEU DE SNATER-
TELECOM ITALIA**

1. Canvien els països, però no l'arrogància patronal a l'hora d'agredir els drets dels treballadors i dels seus representants. Amb el pretext de la crisi mundial, la complicitat de la classe política i dels sindicats *acomodats*, s'intenten desmantellar totes les conquestes obtingudes per la classe treballadora després d'anys de lluita.

2. Animem a establir més contacte i coordinació entre les lluites dels treballadors de totes les nacions. Com a secretari nacional de l'SNATER, expresso la meua sentida solidaritat al delegat sindical acomiadat per Telefónica i a la vaga de fam.

SNATER

Iosu Balmaseda

COORDINADOR DEL SINDICAT BASC ESK

1. Són el millor exemple que el capital no té ni pàtria ni ànima; i Telefónica compleix amb aquests criteris a la perfecció. Les persones són l'últim esgraó per a aquestes potes centrals del sistema i del model econòmic vigents (capitalista i neoliberal). En la seva fugida cap endavant a la recerca de més i més beneficis malgrat la crisi de sobreproducció, estan acabant amb el planeta i els seus habitants. Els conflictes que provoquen s'insereixen en aquesta lògica i il·lustren la seva pràctica diària.

2. Es guanyi o es perdi la batalla, una vaga de fam solidària serveix per mantenir ben alt l'orgull com a classe obrera. L'individualisme i el *campi qui pugui* són característiques promogudes pel poder per perpetuar aquest model. Una vaga de fam, sobretot si la protagonitza un grup i en solidaritat amb una tercera persona, fa bocsins els objectius del poder, se situa en la línia de *juntas i junts podem* i, per tant, ajuda a socialitzar l'experiència i a acumular forces que podrien servir per guanyar la batalla.

INFO CAMPANYA:

huelgadehambreentelefonica.blogspot.com
www.facebook.com/huelga.dehambreentelefonica

EDITA:

SETMANARI DE COMUNICACIÓ
DIRECTA

www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
TELÈFON: 935 270 982 – 661 493 117
c. Riego 37, baixos esquerra 08014 Barcelona

Diumenge
11 NOVEMBRE

JORNADA DE SUPORT VAGADE FAM DE Telefonica

**contra els acomiadaments
per baixes mèdiques**

12H TALLER DE CIRC amb Desastrossus Cirkus

13H VERMUT MUSICAL amb Mateolika

14H DINAR SOLIDARI (Bo d'ajut 12 euros)

17H Xerrada "FORMES DE LLUITA
I RESISTÈNCIA POPULAR"

-Ada Colau

-Teresa Forcadès

-Un membre del Seminari Taifa

19H Concert amb

Feliu Ventura (canço d'autor)

Atversaris (rap)

ateneu
popular 9 barris

www.huelgadehambretelefonica.blogspot.com
@HHTelefonica
HuelgaHambreTelefonica@gmail.com

Ateneu popular 9 barris
C/ Portlligat 11-15
<M> L3 Roquetes L4 Trinitat Nova